

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Avla ... Thesavrorvm Dei In Passione D. N. Iesv Christi
Effusorum ad Resvrrectionem Mvltorum**

Eyschen, Georg von

Coloniae, 1657

§. 48. [i.e. 49.] Et qui præcessor est, sicut ministrator. v. 26.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45549

PRò quanta est vis humilitatis! quo magis sese deprimit eo magis extol-
litur nimirum gaudet Deus res ex nihilo facere quod is modus infinitæ
eius virtutis proprius sit & clarius ipsum prodat. Vt igitur hanc rerum vni-
uersitatem & pulcherrimam speciem ex nihilo procreauit, ita in animis ho-
minum mundum ornatumque virtutum ex nihilo id est ex humilitate, qui
suum quisque nihilum profiteatur, efficere solet, quid igitur factò opus
visesse magnus, paruus esto, vis primus esse, esto vltimus in incessu, loque-
la, habitatione, mensa, lecto, alijsque quibuscunque rebus, vis impetrare
quod desideras, annihila te coram Deo. hic in terra nihil sis vt in celo sis
omnia.

§. 48. *Et qui precessor est, sicut ministrator. v. 26.*

Dominus, Magister, prælatus, in dignitate quauis constitutus fiat & vivat
in schola Christi humilis sicut seruus, discipulus, subditus, subiectus in omni
humilitate & mansuetudine & hoc est quod dixit Ecclesiasticus *rectorem n
constituere, sias quasi vnus ex eis.* Hoc docuit Christus exemplo suo, hoc san-
cti prælati & fundatores ordinum, hoc ipsa Christi doctrina: non enim est
sapientia super terram quæ comparari possit cum sapientia & doctrina
Christi, quæ creat ex alto mundi humilia corda cæli, qualia decet ipsum,
qui cum in forma Dei esset non rapinam arbitratus est esse se aequalem Deo, sed semet-
ipsum exinanivit formam serui accipiens in similitudinem hominum factus, & in
profundissimæ humilitatis habitu inuentus vt homo. Hoc est verbum abscon-
ditum quod discitur in schola tua Rex pacifice, non in strepitu & contentio-
ne verborum, sed cum pace in qua factus est locus quietis tuæ: ita vero dis-
citur verbum hoc vt discipuli tui Domine illuminata corda habentes tam
solicite quærant vilia ministeria domus tuæ, quam ambitiose filij huius
 sæculi quærun't primos accubitus in cœnis & primas sedes in foro, primos-
que honores in palatio, quod vt obtineant, si quid gloriosum eis faciendum
committitur, quantum per legem tuam licet, vel fugiunt, vel fingunt se ne-
scire, vel non posse, ne forte positi supra altitudinis præcipitium flatu ven-
tosæ vanitatis agitati euanescent in cogitationibus suis & veniat eis pes su-
perbiæ, quo recedant à te.

O Domine quam potens est gratia humilitatis, quæ facit magnos homi-
nes paruos in oculis suis. Vtinam vidissent superbi optimates sæculi
mitissimum David amicum tuum, quando expoliauit se, & salcauit coram
Arcâ fœderis totis viribus, iurauitque se fore vilem & paruulum æstima-
tione sua: & ecce, factus est sicut vnus Magnorum in terra, etiam maior
Pompeio magno & Alexandro Magno, &c. magnis. si enim omnes in-
telligerent absconditum sensum huius tui sermonis, omnes credo moue-
rentur

centur & fortasse multi traherentur fortissima virtute tua, sed quidquid mundus velit, schola tua trahitur suavi valde catena humilitatis tuæ. Hæc est opulenta & fortitudo magna quæ roboratur Ecclesia sponsa tua Domine, & consolatur se ipsam in laboribus suis, quia humiles corde amici tui sunt cardines terræ: super quos posuisti orbem, ut sustinerent graue pondus eius. Horum corda tibi Rex cæli & terræ, gratissima sunt, quæ trāseunt modo per ignem probationis & consummato cursu inter principes populi glorificabuntur à te, atque implebuntur castissimis delicijs paradisi tui. quos nos semper dona uti & frui.

§. 90. Nam quis maior est qui recumbit, in qui ministrat? nonne qui recumbit? v. 27.

Vt ad intelligendam Humilitatem, seu Dei sapientiam capaciores reddat suos dilectos ad catechismum humilem stilum descendit, & quasi pueriliter per quæstiones rem propositam inculcat. interrogans ipsos: *quisnam maior sit qui recumbit? an qui ministrat,* & pro ipsis etiam respondet, *nonne qui recumbit?* seruorum enim est stare coram Domino recumbente in mensa, Dominorum autem est sedere, vel quiescere, seruorum est ministrare, mouere se ad nutum postulante Domino, cibum, aquam, vinum. Dominorum illa postulare & exigere, quorsum vero ista omnia? Nimirum ut exemplo suo saltem pervincat & suadeat humilitatem, qui cum esset omnium Dominus, in hac ipsa cæna sese ministrum fecerat omnium Apostolorum primum, deinde per eis delegatam potestatem omnium Sacerdotum usque ad finem mundi, imo omnium Christianorum, quotidianum ministrum cum in sacrificio altaris, tum in alijs plurimis rebus. Vt & ipsi sic discerent contempnere vanos mundi honores, & ex charitate & humilitate proximo inferuire, quia quam diu durat hæc brevis vita, nihil magis his duabus virtutibus esse necessarium, quàm ut foris luceat humilitas, intus autem flagret charitas. Et sane quicquid hic habemus, quo differimus, commodatum est, quia nemo morientium secum quicquam potest auferre. Omnia relinquenda sunt mundo, & pauper & diues nudatus omnibus hisce honoribus ingreditur sepulcrum. Magnos Reges & prælatos nouimus, qui vestiti splendidis vestibus, & aucti dignitatibus, honorabantur mirifice & adorabantur, post mortem vero pedibus aliorum conculcabantur, & sic heri honorati, hodie humiliati apparent, heri omnes de illis sermones ferebant, hodie vero non est qui eorum recordetur. Transit illius vanitatis ventus, transit festum, honorque eorum emarcescit. Atque utinam mundi ac vanorum honorum amatores non aliud supplicium post mortem expe-